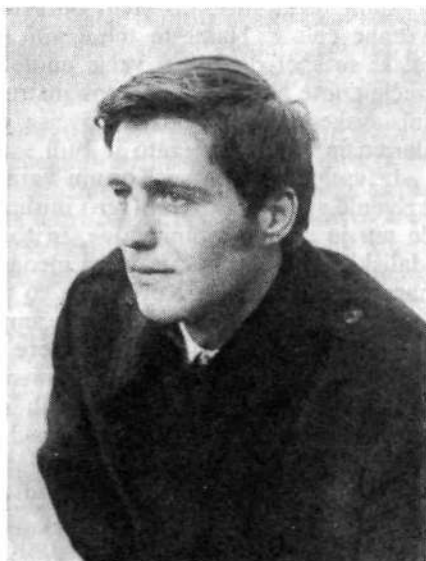

Cveto
Preželj

ZADNJI PLAMEN Zadnji plamen se smeji
glasnemu žvižgu trav.
Zanos predstavlja
le del vztrajnosti.
Slišijo te bežeče murnove sence.
Ognjeno pada škorenj.
Stare zibelke tavajo po kmečki peči.
Otroci odraščajo v mestih
in gledajo kalna drevesa,
zlata regratova spuščanja.
Papirnati vojak se smeji
in stopa v tujo hišo
skozi ožgani okvir vrat.

SRČEV KRALJ Srčev kralj je imel vedno žezlo pri roki,
za vsak primer,
da je odganjal revne in bogate
in jim ukazoval,
naj ne stopajo na parket.

Viseči cvetlični vrtovi
 so mrzili mravlje
 in begonije.
 Stare vrtnice so se lišpale
 in se priliznjeno usedale na trde mize.
 Srčev kralj je kodral psa
 in žensko politiko oplemenitil
 z vojaško taktiko,
 z nekoliko vozov zelnatih palic.
 Proces je bil kratek:
 prepove se kartanje v javnih prostorih.

NEKDO Nekdo je vse.
 Vse sede
 postavim k modremu.
 Odpira, da je vse.
 Kristal ne ve,
 da seda množica
 pod njegove brate.
 Z besedo, pesmijo
 gasijo grozo,
 venejo v preteklost.

PODIRAM Četrtek. Da bi te pustil
 in te znova iskal v brezsmislu,
 podiram svoj konec
 in ti ga polagam na polico
 med začimbe
 in mleko pijem kot včeraj,
 v progasti srajci
 se poslavljajš od nje,
 ki ne ve,
 da se prsi obračajo v postelji
 in ne ljubijo pozdravljanja
 polnočnih Križank
 in te vpregajo v bežeči mavec,
 julija, nisem progasti marmor,
 smeje se nabrežje,
 v zlati srajčki
 joka pohotnost

in se mimo družbe
 igra z grškimi motivi,
 pridi s pevko poletja,
 ljubila te bom,
 nesrečna ostaja devica v svoji,
 v tuji postelji,
 nesrečo oklestim v poljub
 in pegasti marmor
 beži z lepimi spomini,
 pridi, ljubila te bom
 in te gledala,
 ko se boš slačil,
 s popkom zakril mesec
 in ga dvignil visoko nad mrtve,
 s sladko zvezdo v meni se boš igral
 in ne boš policijski pes
 ne cvetlični lonček stare dame,
 ubogaj svojo mater
 in svet ne bo šel nikamor,
 propadel bo v hlapčevanju.

KO PRIDEJO Nič več prebujenja, vročega prebujenja,
 nihanja jutranjega sonca,
 zamolklih pogledov ljudi,
 ki se bore z ovijalkami,
 konjsko žimo na posteljah,
 ki me z naslednjimi pogledi ponižajo
 in ko imajo vsega dovolj, se obrnejo na bok
 in se ne menijo več zame,
 nato pridejo drugi, ki me s sekirami razsekajo,
 v šali zvrnejo žganje
 in zaspijo.

Nato je mirno,
 neskončna modrina pada k modrini mojih oči
 in seda na kri
 in dekle vidi velike,
 prepotene vijolice
 in od daleč stegne roki,
 kri zroji.